

Henk Oosterink ontvangt Duitse onderscheiding

Cees Ehlers

C. Ehlers, B. Stegemanstraat 37, 7101 AR Winterswijk

In kleine kring was het nieuws al enige tijd bekend. De Paläontologische Gesellschaft in Duitsland, een even oude als eerbiedwaardige geologische vereniging, had besloten om Henk Oosterink te eren met de Karl-Alfred-Von Zittel-Medaille. Sinds 1984 wordt deze onderscheiding aan amateur-paleontologen toegekend vanwege grote verdiensten voor de paleontologische wetenschap. In het geval van Henk Oosterink was het duidelijk, dat het zijn ongeëvenaarde naspeuringen in de Winterswijkse Muschelkalk betreft.

Na enig geharrewar – de Paläontologische Gesellschaft had op het laatste moment haar programma van lezingen en excursies rond de jaarvergadering nog ingrijpend veranderd - was het donderdag 20 september jl. dan zo ver. Omdat de plechtigheid plaats vond in Oldenburg (Niedersachsen) om 9 uur 's morgens, moest de kleine Nederlandse delegatie vroeg op.

Tijdens het feestelijke gebeuren in de Carl-von-Ossietzky-Universiteit sprak de voorzitter van de Paläontologische Gesellschaft, Professor Dr. Wighart von Koenigswald, de laudatio uit en schetste hij de verdiensten van Henk op het terrein van de fauna van de Onder-Muschelkalk. Het begon met de ontdekking van voetsporen van sauriërachtigen en waar het eindigt, is nog niet te bevroeden. Het is erg zeldzaam, dat een niet-Duitser deze prijs krijgt. Meegespeeld heeft hierbij het feit, dat de Winterswijkse Muschelkalk in de Duitse opvattingen deel uitmaakt van de grote Midden-Europese Triaszone.

Na de uitreiking van de medaille belichtte Cees Ehlers namens de landelijke N.G.V. en de afdeling Winterswijk de loopbaan van Henk binnen de geologie en de vereniging. Hoewel hij pas op 29-jarige leeftijd (in 1973) binnengestapte in onze vereniging, ging het daarna snel. In 1975 vond hij massaal voetsporen en beet hij zich vast in de geschiedenis van deze fossielen. Een stroom van publicaties was het gevolg en het

eind daarvan is zeker nog niet in zicht. Zo werkt hij op dit moment aan een Staringia.

Ook op het bestuurlijke vlak was Henk actief: secretaris van de landelijke N.G.V., bestuurslid van de afdeling Winterswijk, de oprichting van de Muschelkalk-werkgroep en de Open Dagen in de Steengroeve. Henk Oosterink is terecht gehuldigd voor zijn baanbrekende werk. Nu hij met de VUT is, hopen we alleen maar meer van hem te horen. Het was erg plezierig dat de directeur van de Winterswijkse Steen- en Kalkgroeve ook aanwezig was in Oldenburg. Dit weerspiegelt de uitstekende relatie tussen beiden.

Geovaria

Fred Rabe

Drs. F.J. Rabe, Levensboompad 83, 7421 AJ Deventer

Nog in nummer 4 van deze jaargang van Grondboor & Hamer meldden wij over de grandioze vondst van ene 'Moos', die inmiddels een goed tehuis heeft gevonden in Maastricht. Inmiddels meldde de Volkskrant (20 oktober 2001) dat de roepnaam van deze Prognathodon, Bèr luidt en dat de wetenschappelijke naam pas bij de eerste wetenschappelijke publicatie bekend gemaakt zal worden. Wel is inmiddels duidelijk dat Bèr geen broer is van de echte Moos.

Bèr behoort tot de grootste, en natuurlijk mooiste, zwemmende giganten uit de Krijtzee. Hiertoe behoort de ook de door de Fransen ontvoerde Mosasaurus, die

in 1770 werd gevonden in de groeven op de Sint Pietersberg. Moos was echter een *Mosasaurus hoffmanni*, een compleet ander geslacht dus.

Bèr ligt in het Natuurhistorisch Museum in Maastricht en de echte Moos ligt heimwee te hebben in het verre Parijs. Wanneer halen Van der Ploeg en Hermans onze Moos terug?

Of kunnen Maxima en de heer Van Buuren een zetje in de goede richting geven, leidend tot de terugkeer van onze Moos? Tenslotte mochten zij de officiële opening van Bèr's behuizing verrichten.